

SOMKUTI GABRIELLA

**MINDENNAPOK
LÉPCSŐFOKAIN**

Versek

SOMKUTI GABRIELLA

**MINDENNAPOK
LÉPCSŐFOKAIN**

Versek

Budapest, 2013

A borítón Vásárhelyi Alice (1921–1996)
Álarcok című festményéről készült reprodukció
látható

ISBN 978-963-08-6148-9

© Somkuti Gabriella

Nyomdai munkák:
AKAPRINT Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető:
Körmendi Péter ügyvezető igazgató

RÉGI ELSZÁNÁS – MAI REZIGNÁCIÓ

BEVEZETÉS

SOMKUTI GABRIELLA VERSEIHEZ

Éppen száztíz éve írta Babits Mihály *A lírikus epilógjában*: „*a mindenséget vágyom versbe venni, / de még tovább magamnál nem jutottam*”. E két márványba vésni érdemes sor egyszerre rögzíti a halhatatlanul örök költői ambíciót és a modern líra sajátos természetét. Éppen úgy foglalata a Homéroszig visszavezethető poétikusi szándéknak, mint a legmaibb verselői törekvéseknek. Hiszen a XX–XXI. század költői csaknem valamennyien a világról és a világhoz akartak szólni, de magukon túl nemigen jutottak. És bármily paradoxon, nincs ebben semmi ellentmondás, mert az igazán nagy lírikusok képesek voltak önarcképükben fölmutatni az univerzumot; egyszemélyes glóbuszuk vetekegett és vetekszik a nagyvilág gondolati és érzelmi kiterjedésével, sokarcúságával. Éppen így van ez Somkuti Gabriella költészetével is; eddig megjelent három verseskötete és most ez a negyedik ugyanarról a költői szándékról és megvalósulásáról tanúskodik: versbe szőni a határtalan világot,

miközben minden sora, összes darabja ugyanarról szól: a költőről önmagáról. Ahogyan a tenyér vonalaiból kirajzolódik a sors útja, ahogy az arc ráncaiban összefut az átélt múlt, ahogy egy önkéntelen mozdulatban, gesztusban vagy mimikában megmoccan a lélek egésze, úgy van benne Somkuti Gabriella – olykor minimal artra emlékeztető, eszköztelen – verseiben a teljes lét ábrázolásának vágya és lehetősége.

Ennek megfelelően a versek gondolati dimenziói sokfelé kiterjednek. Miközben a kis kötet darabjai – a mondottak szerint – egyöntetűen a költői lélek szavát visszhangozzák, aközben ott szól, sikít vagy suttog maga az európai történelem, a magyar kultúrhistoria, a kollektív múlt- és nemzettudat, az örök emberi értékek sora, a jó erkölcs és a kifinomult ízlés, az istenkeresés elszántsága, a művészetek ámulata, netán az idő múlásának metafizikai problémája. A verstémák és tárgyi motívumok sokféleségét és a versek többszólamúságát azonban összefűzi, mi több, beboltozza az érzelmi állandóság: az örökös hiányérzet, a gyakori csalódottság, a folytonos többre és jobbra vágyás, a jelenért vállalt felelősség és a jövőért érzett aggodalom.

Somkuti Gabriella soktémájú és változatos hangú költő, de minden darabjából árad a féltés, olykor a szorongás, máskor az elszántság attitűdje. Vagy

együtt valamennyi: „*ki minden poklon át, / magá-
hoz szorítva meg tudta védeni / egyetlen élete / vál-
lalt igazát*” (Vallomás).

Legerősebb lelki motívuma és ihletője bizonyosan a „szépen élni” vágya, illetve ennek a lehetetlensége miatt érzett fájdalma, borúja. De ez a fájdalom számos versalakzatban, beszédmódban, hangzásban ölt testet: szenttelen szabad versben (*Látogatás*), aforisztikus tömörségű, csattanós darabban (*Sorsvonal*), impresszionista leírásban (*Falusi reggel; Elhagyott szoba*), elégiában (*Feledés; A tudás útja; Eltávozás*), egyetlen életmozzanat ihlette élményversben (*Volt ezer ölelés*), „költőietlen” témák versbe foglalásában (*Az írás története, Internet*), az élet dichotómiáinak feleltetésében (*Távozóban; Relativitás*).

Ugyancsak fontos jellemzője e daraboknak az emlékezés attitűdje. A költő rendre visszanez a múltjába, de nem annyira nosztalgiával, mint inkább a mára összegződött tapasztalatok és tanulságok birtokában, mintegy az utólagos értelmezés szándékával. A jelenben tudatosítja a múltat, mai tudása magyarázza az egykori álmok szétfoslását, a tervek kudarcba jutását, a hajdani elszánások naivitását.

A Somkuti-verseknek ugyancsak közös vonása, e költészet konstans jellemzője és erőssége a nyelvi

dinamika, a ritmusosság. Még a lágyabb futású, elégikusabb lejtésű, halkabb hangú költeményekben is ott lüktet az ütem ereje, az a hullámzás, amelynek hátán kifejlik a mondandó, amely szinte átringatja vagy éppen átdobolja az olvasó tudatába a költő üzenetét.

Remek szófordulataiban, hatásos szintagmáiban és kerek mondataiban lehetetlen nem érzékelni a ritmika meghatározó szerepét, versszervező és szövegformáló erejét, például így: „*lemosott agyakra mások írnak jövőt, / akiknek csak az izmod kell, / az utolsó csepp erő*” vagy ekképpen: „*lépteid alatt én voltam az út / s mit elhagyni vágytál / elkísért a múlt*”, esetleg így: „*A szenvedés lehullt rólam, / de a reménybe belehaltam*”. A költői nyelvnek ez az egyszerre karakteres és fegyelmezett ütemessége azért is külön kiemelendő érték, mert mindez az elégikus hangzáson belül, az ellágyuló, elhalkuló lejtés keretében mutatkozik meg.

Somkuti Gabriella költészetének egyik alapvető vonása, hogy a visszafogottság, az eszköztelenség és a pasztell tónusok mellett is szövegei mélyén ott lüktet, sőt dörömböl az erő, az ütem, vagyis a tudatosan visszafojtott, a civilizáltan kordában tartott indulat. Talán ez a vonása magyarázza, hogy a költő miért él nagyon takarékosan olyan hagyományos poétikai eszközökkel, mint a metafora, a me-

tonímia, a szinesztézia, az oximoron, a hasonlat, a megszemélyesítés, az alliteráció, a refrén stb. Nem, nem alkalmaz költői rafinériákat, bonyolult szóképeket, allegóriákat. Őt a mindenséget versbe foglalni kívánó, a teljességet magához ölelni akaró, a mindent kimondani szándékozó lírikusi ambíció hajtja, de mivel ez a vágya, ez az álma nem teljesülhet, hát lemondó hangon, elégikus fájdalommal, ám hatalmas belső meggyőződéssel, mélyen átért és eltökélt szándékkal mondja a magáét. Ha röviden össze kellene foglalnom e költészet mondanóját, lényegét, alapszólamát, akkor azt mondhatnám: Somkuti Gabriella versvilága a rég volt vágyak, az erős elszánások és a be nem teljesülés, a csalódás lírája. Rezignált vallomások sora, anélkül azonban, hogy a hajdani álmokat megmosolyogtató illúzióknak tekintené.

A régebbi és újabb versek mindegyike, e kötet darabjainak együttese a világgal elszántan szembenéző, a világ gondjaival bátran birokra kelő, ám magányosan vívódó, küzdő ember gondolatait és érzelmeit, elszánásait és lemondásait örökíti meg. Mégpedig úgy, hogy a versek mélyén ott dübörög az akarat, a felszínén meg halkán vagy éppen elhalkulón szól a rezignáció. Somkuti Gabriella mégsem szenvedő – és főleg nem szenvedő – költő, de igenis küszködő, vívódó, aggódó, szorongó lírikus

alkat, aki hiányait, szertefoszlott álmait, hajdani elszánásait ugyan gyakran elsiratja, de terveit, ambícióit mégsem adja föl. Munkáiban valami érdekes egyensúlyba kerül az akarat és a lemondás, az egykor volt erős szándék és a mai bölcs belátás. Vagyis e versei során végigjártja olvasóival az ambiciózus ifjúság nagy terveivel kezdődő és a köznapi eredményekkel, apró örömeikkel is elégedett, a rezignált jelenkorig végigjárható életutat. Ilyenformán a *Mindennapok lépcsőfokain* az érző, a tehetetlensége dacára magát meg nem adó lélek versbeszőtt önkifejezése, a költő legbensőségesebb életvallomása.

Mezey László Miklós

LÁTOGATÁS

Itt voltál,
de jelenvalóságodat nem hoztad el,
akiből vagy, az nem járt itt,
tétova mozdulataid a percek rendjét
nem bontották meg,
érintetlen maradt minden,
mint elhagyott szobák sora,
hová évek óta nem lépett senki.
Itt voltál, de olyan hiába,
hátterük nem volt a szavainknak,
céltalan lett minden,
mint ablak nélkül lengő függönyök,
mint ajtóból a tenyérben maradt kilincs.
Itt voltál s hogy elmentél,
a tárgyokban nem ébredt fel a hiány,
úgy távoztál,
mint aki meg sem érkezett,
úgy voltál itt,
hogy belőlem is kimaradtál.

SORSVONAL

Tenyerem rajzából leszakadt a sorsom,
nem azt éltem, ami írva van.
A lázadás ösvényeit járva
magamhoz mégis eljutottam.

FALUSI REGGEL

A kutyák szétugatták az éjszakát
és hajnal osont az udvarokba,
fázós tenyerekbe osztva szét
ígéretét a holnapoknak –
lánc csikordult, vödör billent,
a kutakból élet fakadt,
fény villant az ablakok szemén
s a rétek homlokán a gond ekéje
egy rossz jövőnek kezdett szántani.

FELEDÉS

Elfogytak az útjelző táblák,
fogódzót nem kínál az emlékezés,
mindennapok lépcsőfokain
lefelé ballag a feledés.

CSALÓDÁS

A térképek feledték a határokat
de a határok a lelkekbe költöztek,
indulat-sorompók zárva maradtak
és az utak, hátukra véve a múltnak terheit,
az értelemig el nem vezettek.

A diplomaták dús asztaláról az éhezőknek
csak jószándék-morzsák jutottak
s a védelmet váró kinyújtott tenyerek
múltba fordulva, jövőt rombolva
újra ökölbe szorultak.

IRODALOMKRITIKUS

Úgy beszél a versről,
mint beteg testről az orvos.
Operál a szakszerűség
s míg elvérzik az élet,
magyarázat és unalom
osztozik az üres csontokon.

AMI A MÉDIÁBÓL KIMARADT

Árvái a múltnak
a hírré nem vált események,
értük senki nem hajolt le
hogy kézenfogva a médiába
vezesse be őket,
nem váltak képpé,
hangjukat sem hallani,
nem formálják a jövőt,
arcukat betűk nem őrzik.
Kihúnyt csillagok ők
s egy világ vész el bennük,
de múlásukban fel sem fogjuk
saját veszteségünk.

METAMORFOZIS

Meg nem írt verseim mint őszi falevelek
hullnak a semmibe,
vajon a tavaszi rügyben benne lesz-e
a meg nem írt versek üzenete?

ÁLMATLANSÁG

Penge-sikoly az éjszakában,
lépéskényszerben a tudat,
elárvult órák időtlenségében
elvérik a pillanat,
alakot formál a homály,
félelmetes a mozdulata,
lehunyt pillák mögött
ütközetek távoli zaja.
Még számolhatod a szívverésed,
kezed szoríthat régmúlt emléket,
mire az öntudatlanság partjait
úszva eléred.

VERS-MARATON A RÁDIÓBAN

Sok vers, sokféle a hang,
terjed honunkban a költészet,
s ha másban nem is,
legalább számokban
nő a művészet.
Guinness-rekordok dőlnek,
közönség és költők örülnek,
kik üres zsebbel nézik,
bánatukat hogy megidézik,
kínna szület világuk divattá lett,
s mint új ruhát
hordják az emberek.

A MÚLTBAN JÁRVA

Felázott emlékek talaján
óvatos a léptem,
ha akadna még egy-egy virág,
ne én tapossam széjjel.

VOLT EZER ÖLELÉS

Volt ezer ölelés,
de csak egyre emlékezem.
Volt ezer táj,
de csak egynek őrzöm képét.
Volt száz fájdalom,
de csak egynek maradt kínja,
amikor elmaradtál mellőlem
s a világ egy árnyalattal sötétebb lett.

AZ ÍRÁS TÖRTÉNETE

Kőről pergamenre,
kódexek lapjairól papírra,
papírról az éterbe
mentettük át, mit lázas agyak
évszázadok során a tudásból építettek.
Kergetve az örökkévalóságot
a súlyosat súlytalanra cseréltük,
kőtáblák időtlen üzenetét
múló fényjelekre bíztuk.
Egy kattintás lett a tudás
és mindentudó minden csecsemő.
De ha egyszer az ég beszakad
az információk súlya alatt
és kártyavárként omlik össze
a hálózatok útvesztője
s a billentyűk a semmit kérdezik –
Ember! Mi lesz majd akkor?

INTERNET

A koffein mozgatta agyak
széttérülnek a világhálón,
hol falkába gyűlt magányok
keresnek valami biztatót,
remélve, hogy egy távoli csillagról
sorsukra kattint valaki.

ELHAGYOTT SZOBA

A padlón még a tegnapi fény csíkja,
a napnak rézsut mosolya,
az asztalon egy tétova sóhaj,
a kilincsen egy kéz nyoma.
Az ágynak titkát nem fedi takaró
és eltűnődő falak engednek
egy sápadt tükröt hullani.
Aki elment, nem hagyott szavakat,
csak a csend lett sűrűbb
és a tükörcserepek próbáltak összerakni
egy elmosódó arcot.
Hiány ülte meg a székeket
s egy kopott szőnyeg álmodott vissza
régén elhalt lépteiket.
A sarokból előkúszott a homály
és a padlón a fénycsík
lassan megadta magát.

AZ ÖREG ASZTALOS

Öreg asztalos az isten,
estig simára gyalulja az eget,
s a szétrepült csillag-forgácsok ezreit
a szorgalmas angyalok
hajnalig mindig összeseprik.

BIZONYOSSÁG VÁGYA

Protonok és kvarkok között a semmi,
világod billen és kilopja talpad alól a földet,
az űrbe markolsz, istent keresve,
vagy valakit, akárkit,
aki valamit üzenne,
aki egy hang lenne földinduláskor,
egy evező árvizek idején,
aki felírná a kozmosz falára
a bizonyosság ígétét,
aki megóvna a zuhanástól
és tenyerén melengetve
őrizne az elmúlástól.

KÉT MADÁR

A kalitka rácsai mögött
két madár lakik:
egy sárga meg egy fekete.
A sárga nem látja a rácsokat,
beléjük mégis a fekete ütközik.

EURÓPA

Nézd meg jól Európát,
míg keresztet formál a felhők vonulása
városai fölött,
nézd meg jól e tájat,
hol sokszínűség volt a lelkek ruhája
s már nem volt fal ember és ember között –
figyeld a tornyokat,
miket fenntart még az ősök éneke,
de a talapzat megrepedt már
és nincs ki újat építene –
új hitek és új hadak jönnek,
már dobognak lépteik,
ellenükben nem győzhet az,
ki megtagadta sorsa gyökereit.

KARÁCSONY

A vásárolt öröm csilingel a szobákban,
műfenyőfa áraszt illatot,
távoli mesék a gyermekkor angyalai,
s jól bezárt ablakok mögött már nem hallani,
hogyan felsír egy újszülött az éjszakában.

VALLOMÁS

Egyszer majd oda kell állnom verseim mögé,
csontig levetkőzött sorssal,
számon bevallhatatlan titkokkal,
árvaságom mezítelen tudatával.
Egyszer majd összefolynak a patakok,
sokágú életem medrét megtalálja,
és visszafelé értelmet nyer minden út.
Akkor majd fölszállhat a füst:
megvan a kiválasztott,
ki minden poklon át,
magához szorítva meg tudta védeni
egyetlen élete
vállalt igazát.

LEHETŐSÉG

Az idegen hajók a kikötőben vártak.
A parton jövőtlen lett az idő.
A hajókra csak a vágyak szálltak fel,
az embereket nem eresztették a házak.
A hajók többé nem tértek vissza.

2001. SZEPTEMBER 11.

Mi évszázadokon át büntetlenül
köveket raktunk az érző Földre
s ha most megdől egy torony,
Isten kudarca, az ember,
értetlenül áll előtte.

MÁR KÉSŐ?

Már késő az utakat elindítani,
kifényesítve homályos célokat
és teleírni az éjszakát
a nagybetűs Szerelem álmaival.
Már késő a látottakat megfejteni,
hozzáigazítva az órákat
az elveszett idő perceihez.
De talán nem késő egy lázadó mozdulattal
a templomok csendjét felszakítani,
s az elmúlás ígért üdve helyett
az újrakezdés angyalait
oltárra emelni.

ISTEN A MAGASBÓL

Ki formálta ki a csillagokat
és lehelte az éj bársonyára,
ki szőtte a felhőket
az egek boltozatára,
ki szólt hozzám a magasból,
hogy hangja talpig betakarjon,
kinek a szemei néztek át rajtam,
hogy csontig hatoló fényük
lelkemből minden bűnt napfényre hozzon,
ki vagy te, lopakodó Isten,
kinek érintésére leomlott minden falam,
álltam őrizetlen sorssal,
kiszolgáltatottan,
mérhetetlen lényed okozója annak,
hogy lebénult tagokkal
a te utadat követni gyöngé voltam.

A ZENE LEHALKUL

Lecsüngő, néma kottafejek.
A zene összeomlik.
Még kimentek egy dallamot.
Keresem helyét a világban.

VÉDD MAGAD!

Az emlékezet tartóoszlopait
megfeszített izmokkal védjed,
mert mindennapok lépcsőfokain
feledés ballag az emeletre.

HA KÖRÜLÜLNEK

Ha körülülnek a törpe célok,
válaszd akármelyiket,
ha elérsz közülük egyet is,
a célok nőni kezdenek.
Mivé lettél?

A saját lobogásod után kullogsz,
a ketrecek szabadsága a tied,
lábaidból a futás
szívedbe vándorolt
s már a lehetőségeidben sem hiszel.
Mivé lettél mára?

A megalkuvás prototípusai
állnak sorfalat ott,
hol valaha zászlók lobogtak
s az ígéret földje
karnyújtásnyira virágzott.
A feltartott táblák
meghasadnak a hazugságtól,
s mint hernyók tekeregnek a jelszavak
rügyekben fojtva meg az életet.

Mire vársz még?
A helyetted kikapart gesztenyére,
a nélküled rakott tüzekre,
fejed fölött eldöntött perekre?

Gyermeked mérgezett kutakból iszik,
már az útszéli fa sem a tiéd,
le mosott agyakra mások írnak jövőt,
akiknek csak az izmod kell,
az utolsó csepp erőd,
s te ott állsz,
kifosztott múltaddal,
eszméid lekacagott
tépett rongyaival.
Meddig vagy még a hallgatás foglya?
A beletörődés süppedt talaját
mikor kövezed ki
a lázadás utcaköveivel,
s millió akarat parittyakövét
mikor zúdítod Góliát ellen?

(2007)

BIZALOM

Már csak a vízszintesekben bízom,
a lépcsők fegyelmében,
az utak célraforduló végtelenjében,
az indulat dobálta sorsok
elfogadó egyensúlyában,
az istenek homlokán felhőként vonuló
világok nyugalmában,
a kedvem ellenére születő szavak
valós vagy vélt igazában.

TÁVOZÓBAN

Kifutottál az életemből,
de magadhoz mégsem jutottál el,
lépteid alatt én voltam az út
s mit elhagyni vágytál,
elkísért a múlt.
Szemedbe költözött a nagyvilág,
de tükréből én vigyáztalak,
körülölelhet még száz virág,
de színei gyorsan fakulnak,
ajkad formálhat szavakat,
válasz nem érkezik,
gondjaid nem foltozza be vigasz
és nem térdel eléd a hit,
a hit, mely csak benned bízik,
melynek te vagy az istene,
az egyetlen vagyok, akinek voltál
és leszel lelkének fele,
az egyetlen ki versbe égette
alakod minden változását,
az egyetlen, akiben túléled
élted elmúlását.

VÁLLALÁS

Sötét sóhajjal egy kapualj
aláfeküdt egy háznak.
Tartotta a sok emeletet
és csak éjszaka sírt,
mikor odafönt kigyúltak a fények
s az ablakok mögött a szerelem
órákká varázsolt perceket.

A TUDÁS ÚTJA

Keringenek agyamban
a felhalmozott ismeretek,
valaha kertként ápoltam őket
most dzsungellé vadulva
formálják énemet,
mérték nem zabolázza
gondolatok nyüzsgő hadát,
útvesztő lett a tudás,
kudarca fogalmaknak.
Már csak az emlékezet
igazítja a lépteket
és becsukott könyvek mögött
igazibb világot keres.

ÁRU, AMI NEM KELL

Házaltam egy gondolattal.
Legalább a kinyát fizetnék meg ...
Most már ez is kicsúszik kezemből.
Kinevetnek az emberek.

A MAROSVÁSÁRHELYI
REFORMÁTUS TEMETŐBEN

Látok mindent.

A felfelé tartó kavicsos utat,
jobbra-balra a mohos sírköveket,
Bolyai árnyát a lombok alatt.
Évszázadok álmát őrzik a fenyők
és csillagokba írják minden nevet,
míg a múltnak öléből lassan kibomlik
a fájdalmasan szép emlékezet –
mert nem volt hiába semmi,
a munka és a küzdelem,
jövőt boltoz az ég felettünk
és gyermekeink ragyogó szemébe
beépül a történelem.

A MÚLTNAK POLCAIRÓL

A múltnak polcairól
egy-egy emléket néha leveszek,
s ha nagyon fáj belelapozni,
csendben újra visszahelyezem.

ELTÁVOZÁS

Pénélope – így hívtad kutyádat,
az örök várakozás sorsát szánva neki.
Ő mindig hazavárt,
te kóboroltál, nem ő.
Helyette róttad a város utcáit,
ahol az örömet mindig megtaláltad.
Megtaláltál engem is,
legkedvesebb talált tárgyad lettem,
talált istennőd – közös keresztünkön.
Pénélope már nem vár reád,
és tegnap óta nem várhatlak én sem.
A nemlét lett az otthonod,
már nélkülem fogod belakni,
a csillagok közt kóborolsz,
szabad vagy, mint még sosem –
találj reám még egyszer, utolszor,
s a kettőnk élete a sötét égen
még egyszer, együtt fölragyog.

TÁMASZ NÉLKÜL

Bujócska-énem kiben lelem fel?
Leejtett szavaim merre találom?
A szürkeség megfojtja színeim.
Mát keres a halálom.

UNOKATESTVÉREM RŐL

A levegő, a víz, a napfény,
elhagytak téged a gyógyító elemek,
nem csókol szájon a reggel,
nem takar be az éjjel,
romló, ziháló test vagy,
mit árnyékként kísér régi önmagad.
A szenvedés lefelé tartó lépcsőfokairól
jelt adnak az akadozó szavak,
lettél a fájdalmak szárnyas angyala.
Virraszt melletted a tehetetlenség
és kezek szorítása adná a reményt,
mely napról – napra egyre kevesebb.
Súlyra lett minden percnek, ahogyan bénán nézzük,
hogyan elszáll az életünk,
az életed.

KÖNYVMÁGLYÁK NÉMETORSZÁGBAN

Halle, 1933 május

Sebestyén Géza emlékének

A mártír könyvek
mint középkori szentek,
a tűzhalálra vártak.
A betűk megfogták egymás kezét,
a páros oldalak párukhoz símultak
s a tér felett a tehetetlenség
angyalai
leeresztették szárnyukat.
Vorsicht! Fauer!
Pattog a parancsszó
és feljajdulnak a könyvek.
Eléghet-e a gondolat
Gyulékony anyag-e az eszme,
mely világokat feszít szét,
de megfér két könyvtábla között,
hófehér ingbe öltözötten?
Minden nem éghet el.

És nem égett meg az a kéz sem,
mely a tűzbe nyúlt egy könyvért,
s mint égő házból
gyermekét mentő anya,
kabátja alá rejtve,
szaladt vele a diák,
csattogtak léptei
a kormos utcaköveken.
Halállal nem gondol,
ki egy gondolatot ment.
Határok nem rettentik,
ki a történelemmel dacol,
s az embertelenség poklából
egy emberibb jövőbe visz át
egyetlen könyvet,
az igazság megmentett arcát.

RELATIVITÁS

Valld be, hogy az évek sodrásában
óráid lassan telnek,
és míg az évek rohannak,
ólomlábbon járnak a percek.

SÍRVERS

A sorssal szembefordulva
magamat megalkottam,
mások útját egyengettem,
az igazat szépre cseréltem,
a lelkem másik felét
hiába kerestem.

ÖSSZEGZÉS

Amit tettem, elfeledtem.
Amit tudtam, megtartottam.
Minden órát kétszer éltem.
A szenvedés lehullt rólam,
de a reménybe belehaltam.

Betűrendes mutató

A marosvásárhelyi református temetőben	43
A múltban járva	19
A múltnak polcairól	44
A tudás útja	41
A zene lehalkul	34
Álmatlanság	17
Ami a médiából kimaradt	15
Áru, ami nem kell	42
Az írás története	21
Az öreg asztalos	24
Bizalom	38
Bizonyosság vágya	25
Csalódás	13
Elhagyott szoba	23
Eltávozás	45
Európa	27
Falusi reggel	11
Feledés	12
Ha körülülnek	36
Internet	22
Irodalomkritikus	14

Isten a magasból	33
Karácsony	28
2011. szeptember 11.	
Könyvmáglyák Németországban	48
Látogatás	9
Lehetőség	30
Már késő?	32
Metamorfozis	16
Összegzés	52
Relativitás	50
Sírvers	51
Sorsvonal	10
Támasz nélkül	46
Távozóban	39
Unokatestvéremről	47
Vállalás	40
Vallomás	29
Védd magad!	35
Vers-maraton a rádióban	18
Volt ezer ölelés	20

Tartalom

Régi elszánás – mai rezignáció

Bevezetés Somkuti Gabriella verseihez 3

Látogatás	9
Sorsvonal	10
Falusi reggel	11
Feledés	12
Csalódás	13
Irodalomkritikus	14
Ami a médiából kimaradt	15
Metamorfozis	16
Álmatlanság	17
Vers-maraton a rádióban	18
A múltban járva	19
Volt ezer ölelés	20
Az írás története	21
Internet	22
Elhagyott szoba	23
Az öreg asztalos	24
Bizonyosság vágya	25

Két madár	26
Európa	27
Karácsony	28
Vallomás	29
Lehetőség	30
2001. szeptember 11.	31
Már késő?	32
Isten a magasból	33
A zene lehalkul	34
Védd magad!	35
Ha körülülnek	36
Bizalom	38
Távozóban	39
Vállalás	40
A tudás útja	41
Áru, ami nem kell	42
A marosvásárhelyi református temetőben	43
A múltnak polcairól	44
Eltávozás	45
Támasz nélkül	46
Unokatestvéremről	47
Könyvmáglyák Németországban	48
Relativitás	50
Sírvers	51
Összegzés	52
Betűrendes mutató	53